
A. K.
BENEDICT
ČERVENÁ KARKULKA MUSÍ ZEMŘÍT
THRILLER
PŘELOŽIL
JAN KOZÁK
KDO BUDE NAKONEC ŽÍT
ŠŤASTNĚ AŽ DO SMRTI?

ČERVENÁ KARKULKA MUSÍ ZEMŘÍT

A.K.
BENEDICT

ČERVENÁ KARKULKA MUSÍ ZEMŘÍT

přeložil Jan Kozák

VENDETA

Copyright © AK Benedict Ltd, 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Jan Kozák, 2026
Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-6575-1

Věnuji Verity Rose Redové

Z úcty k Angele Carterové
a všem dobrým vílím gothic kmotrám na celém světě

„Červená karkulka si pomyslela:
‚Už nikdy v životě nesejdu z cesty do lesa.‘“

bratři Grimmové
Červená karkulka,
překlad Marie Kornelová

Úvod

ZÁPORAČKA

Nejdražší čtenáři,
kdysi dávno, což je právě teď, měl někdo zemřít. Hluboko v lese se měl jeden člověk setkat se svým nešťastným koncem. Ale to jste přece věděli, ne? Smrt z téhle knihy (za kterou jste, doufejme, zaplatili) čiší na sto honů. Tak si to přiznejte: jste literární zabiják. Částečně si za to, co přijde, můžete sami.

Ale ne tolik jako spisovatel.

Spisovatelé a spisovatelky, stejně jako kočky a kocouři, ročně zavraždí tisíce obětí, a projde jim to. Nechávají po sobě mrtvoly, drobečky a falešné stopy, které čtenáři sbírají do košíků, ale nikdo ty spisovatele nezastaví. Proto mám jednu spisovatelku uvězněnou pod zámkem. Samozřejmě, kdybyste byli opravdu dobří čtenáři, dokázali byste tento případ vyřešit a oběti zachránit. Dopřát jim pohádkový konec.

Abyste to však mohli udělat, musíte vstoupit do lesa. Vezměte si s sebou košík. Budu tam čekat. Na vás.

ČÁST PRVNÍ
Za stromy, za lesem

1

Spisovatelka

Když se spisovatelka probudila, hned si přála, aby se raději nevzbudila vůbec. Všechno ji bolelo. Hlava třeštila, v uších jí hučelo – zatracený tinnitus. Katie ležela ve tmě, na posteli měkké a pichlavé jako slova její babičky. Ta postel nebyla její.

Zachvátila ji panika. *Kde to jsem?* Viděla jen hlubokou tmu, která skrývala příšery. Výpadky paměti ji děsily ještě víc než prázdné stránky. Dokonce i teď, ve svých čtyřiceti letech, si před spaním stále rozsvěcela duhovou noční lampičku z dětství a zaháněla tak noční můry, které ji pronásledovaly už od narození.

Musela najít světlo. Zvedla se a vtom ji do dlaně bodla ostrá bolest. Z hladkého plátna trčela sláma. Její postel tvořil balík sena pokrytý prostěradlem.

Otočila se a bosýma nohama nahmatala studenou dlážděnou podlahu. Objala se rukama, aby se zahřála, avšak cítila ještě větší chlad. Uvědomila si totiž, že na sobě nemá včerejší šaty, ale neznámé, příliš velké pyžamo.

Rozbušilo se jí srdce a hlavu zaplavily palčivé otázky. Jak se sem dostala? Kdo jí svlékl šaty?

Ruka jí vystřelila ke krku. V jamce mezi klíčními kostmi jí stále visel medailónek ve tvaru knížky s drahocenným obsahem. Ať už ji unesl kdokoli, nechal jí alespoň tohle. Dávala si dohromady roztroušené vzpomínky na včerejší výjimečný večer – krvavě rudý koktejl v modře osvětleném baru. Opila se příliš rychle, zavalila ji přemíra smyslových dojmů, a navíc odcházela o samotě.

Pak následovala procházka domů kolem řeky pokryté spadaným listím. Zastavení na lavičce a pití z lahve s vodou. Pytel natažený přes hlavu. Vdechování pachu juty. Dusivá vůně borovice, jablek a kouře ze spáleného dřeva. Jízda autem, které zatáčelo a odbočovalo.

„Haló?" ozýval se Katin roztřesený hlas, který slábl s každým dalším opakováním toho slova. Natáhla ruce a šourala se dopředu. Trvalo celou věčnost, než našla zeď, a ještě déle, než nalezla vypínač.

Zamrkala a podívala se na střechu, která se nad ní skláněla. Pak na knihovnu s brožovanými knížkami. Na tapety poseté rudými růžemi. Poté zas na zásuvky z tmavého dřeva. Taky na malou záchodovou kabinku, která kdysi mohla být šatní skříní. Nato spatřila okno se staženými roletami a před ním opuštěný stůl a židli. Na stole vedle stohu prázdných papírů trůnil psací stroj.

Pospíšila si ke dveřím a vzala za kliku, ale dveře byly zamčené, ani se nezachvěly v pantech. Mřížka ve výšce očí byla zaklapnutá. Tyhle mříže viděla ve filmech, kde na uvězněné zírali vrčící dozorci.

Ustoupila a běžela vytáhnout zatemňovací rolety. Mřížemi na okně se dovnitř vkrádalo podvečerní světlo a zbarvovalo místnost do sépiové hnědi. Viděla však jen vrcholky stromů, některé ještě úplně olistěné, jiné jen zčásti ve svém podzimním

burleskním převleku. V dálce se z červeného komína valil kouř. To ale byla jediná známka lidského života.

„Pomozte mi!“ zavolala malou škvírkou ve skle. Stromy se v odpověď ani nezachvěly. „Slyší mě někdo?“

Její slova mohla zaslechnout jen mihnuvší se straka.

Byla v jakémsi podkrovním žaláři. Uvězněná.

Rychle se jí zvýšil tep a Katie cítila, jak jí hrdlo svírá panika. Musela se uklidnit. Zpřístupnit si svou spisovatelskou hlavu – tu, která spřádala dějové zvraty v životech, které vytvořila. Nabokov radil spisovatelům, aby postavy dostali na strom a pak po nich házeli kameny. Katie ráda dostávala své hrdiny z příšerných situací, do kterých je dohnala. Kdyby byla na jejich místě, musela by najít cestu dolů a kamenům se vyhnout. Tak to taky teď udělá.

Vmáčkla obličej mezi mříže s nánosem odlupující se barvy a naklonila hlavu. Teď viděla na zem, do propasti o několik pater níž, do vody, která se třpytila jako zrcadlo v lunaparku. Dlažební kostky se klikatily přes příkop a do nekonečného lesa.

Ta jízda autem byla krátká, jestliže neztratila příliš brzy vědomí; nejspíš se tedy stále nacházela v New Forestu. A pokud se nedostala daleko, možná ji najdou. Kouř naznačoval, že v sousedství stojí dům – kdyby se dostala ven, mohla by tam doběhnout. Najít útočiště.

Kdyby se dostala ven. *Kdyby*. Takové drobné slovíčko, které v sobě nese tolik.

Její únosce připravil scénu, nalíčil nástrahy – mříže na okno, závoru na dveře. Teď už nebyla spisovatelkou ona, nýbrž on.

Vrátila se ke dveřím a vykřikla: „Tohle je únos a násilné věznění! Za to je doživotní trest!“ Její poslední kniha byla psána z pohledu únosce a vraha, takže znala zákony. *No, samozřejmě v rámci možností.*

Jenže, říkal její spisovatelský mozek, *co když upozornění únosce na závažnost zločinu znamená, že tě zabije, a ne propustí?*

„Pusťte mě," vykřikla Katie znovu a hlas se jí zlomil, „a bude po všem! Můžete mi zavázat oči, abych nic neviděla. Slibuju, že to nikomu neřeknu." Tuhle lež říkali zoufalci a nikdo jí nevěřil. „Budou mě pohřešovat. Brzy přijede policie. Mohli bychom společně vymyslet, proč jsem zmizela."

Žádná odpověď. Někdo však byl mimo dohled a poslouchal. Tím si byla jistá. Ticho, které se po jejích slovech rozhostilo, totiž působilo jako smích. Pokud únosce znal její zvyky natolik dobře, aby ji unesl, musel také vědět, že si její nepřítomnosti všimnou jen její kočky – Carter, Cattwood a Jackson. Hruď se jí sevřela, když si představila, jak bloudí po domě a volají ji. Alespoň že měly automatické krmítko s časovým spínačem – Jackson by jinak všechno sežral –, které se třikrát denně otevíralo s novým krmením, dokud nedošel celý pytel. Měly zásobu granulí na víc než týden, kočičí fontánku na vodu a odemčená kočičí dvířka. Když se nevrátí, najdou si jistě nový domov. Představila si je, jak se choulí na cizím klíně, a pocítila smutek.

Trvalo by týdny, než by někdo vůbec zaznamenal, že zmizela. Spisovatelé byli po většinu života samotáři, zachumlaní v dekách jako nějaká literární burrita, a scházeli se jen za vzácných opileckých večerů, aby si zanadávali na nakladatele. A včerejší večer byl právě takový. Sešli se s dalšími autory krimi z jižního pobřeží na každoročním karaoke a koktejlu. Až do jara se pak nekonaly žádné další kriminální festivaly, neměla žádnou rodinu, která by se o ni zajímala, a jelikož se vyznačovala přísernými sklony zanedbávat odepisování na zprávy, mohou ji klidně postrádat až do konce ledna, kdy má odevzdat další knihu. Navíc sousedka odvedle je na dovolené a nevšimne si, že Katie nevystrčila popelnice.

Sevřel ji strach. Žádný rytíř v zářivé zbroji ji zachránit nepřijede. *No nevadí,* řekla si. *Zpátky k zápletce. Jediný, kdo mě může zachránit, jsem já sama.*

Najednou jí kolem kotníků zavanul průvan. Když se podívala dolů, spatřila ve dveřích kočičí dvířka – možný východ.

Zmocnila se jí naděje. Klekla si na všechny čtyři a začala dvířka zkoumat. Byla pevně přišroubovaná, a i kdyby je *dokázala* odstranit, tak malou dírou by prošla nanejvýš ruka. Zvedla je a nahlédla do chodby. Zaprášená žárovka nasvítila bíle natřená prkna a tapety s břečťanovým vzorem, které se táhly až ke stropu. Působilo to, jako by byl dům zevnitř zarostlý. Naproti přes chodbu vedly dveře s podobnými kočičími dvířky a mříží možná do podkrovního pokoje, zřejmě se shodujícího s tím Katiným. Na dosah měla nakřáplou misku s obálkou a jablkem tak leskle červeným, že vypadalo jako kandované. Četla už dost pohádek, aby věděla, že to jablko jíst nemá.

Obálka nebyla zapečetěná – když ji protáhla dvířky k sobě, napadlo ji, že únosce na ní určitě nechtěl zanechat svou DNA. Vysunula složený dopis na ozdobném papíře, pergamenově žlutém, hladkém a tlustém.

Právě takový si Katie kupovala a s úmyslem psát hezké, vtipné dopisy ho nechávala v šuplíku s psacími potřebami, jenže se k tomu nikdy nedostala.

Na papíře byla karmínovým inkoustem napsaná báseň.

Ač v rozporu s tvou vůlí v pasti tě tu držím,
jak tvá slova zabíjí, ukázat ti musím.
Teď sedni si ke stolu a zločiny mi piš,
v jejichž temných příbězích pohádky poničíš.
V moderním pojetí zápletka začíná,
ať se tu objeví záporák, hrdina.

Ty já si pak hezky ztvárním,
ve skutečnosti je zničím.
Při vraždě grimmovské krev Sněhurky prolévej
a stahování Rampelníka patřičně si vychutnej
či snad zabij Zlatovlásce medvědy.
Jen rozhodni se – zemřou oni, nebo ty?

Katie si báseň přečetla několikrát, přičemž se v narůstající panice snažila vnímat její slova. Únosce po ní chtěl, aby psala vraždy ve stylu pohádek, které by on pak uskutečnil. Na stránkách už zabila hodně lidí, to ano, ale ani jednou ji nenapadlo, že by se inkoust mohl proměnit v krev.

Přes chodbu zpoza druhých dveří se najednou jasně ozval vzlykot.

Katie s bušícím srdcem znovu otevřela kočičí dvířka a přitiskla k nim obličej. „Hej!“ zavolala. „Slyšíš mě?“

Vzlyky vystřídal šramot a druhá dvířka se o kousek pozvedla. „Buď zticha!“ zašeptala žena chraplavě skrz mezeru.

Katie se snažila ztišit hlas, avšak když poznala, že není sama, chtělo se jí naopak vykřiknout úlevou. „Budu potichu, slibuju. Já jsem Katie. Kdo jsi ty?“

„Vlk mi řekl, abych s tebou nemluvila.“

„Vlk? Tak si říká?“ Katie se zachvěla. Co je to za muže, který se natolik povyšuje a hojí si své komplexy, že se takhle pojmenuje? Incel, který si dokáže najít přítelkyni jedině tak, že ji uvězní? Čeho dalšího by mohl být schopen?

„To já mu tak říkám. Však sama uvidíš proč. Své jméno mi neřekne.“

„Kolik nás tady je?“ Katie si představila domeček pro panenky plný zajatkyň.

„Jen já, dokud nedostal tebe.“

„Co od nás chce?“ Katin hlas, plný nakažlivého strachu, se rozléhal chodbou.

„Drž hubu!“ zasyčela žena. Dvířka se zavřela.

„Tak promiň,“ zašeptala Katie. „Prosím, vrať se. Vůbec ničemu nerozumím.“

Kočičí dvířka se otevřela jen na škvírku. „Musíš se rozhodnout, jestli uděláš, co po tobě chce,“ zašeptala žena. „Já jsem to neudělala, a tak si místo toho našel tebe.“

„Co se stalo, když jsi odmítla?“

„Tohle.“ Otvorem se proplížila ženina zčernalá a zakrvácená ruka. „Teď se rozhoduje, jak mě zabije.“ Při slově „zabije“ se jí zlomil hlas. „Nech mě být, chci jen spát.“ S bolestivým nádechem stáhla ruku a odšourala se pryč, až už její tiché vzlyky nebylo slyšet.

Katie opět osaměla. Ještě jednou si přečetla únoscovu říkanku a rozbušilo se jí srdce.

Rozhodni se – zemřou oni, nebo ty?

Něčí život spočíval v jejích rukou, ale ten její držel v rukou únosce. A podívejte se, co udělal té druhé spisovatelce.

U stolu pak Katie položila třesoucí se prsty na psací stroj.

V hlavě se jí začínal rýsovat nápad na námět *Popelky*, avšak nedokázala stisknout klávesy. Vyšinutá mysl by z jejích slov jistě utkala konkrétní smrt. Jak může psát, když teď ví, že se její text stane skutečností?

Zadívala se na chvíli ven oknem na stromy a náhle se tam dole v dálce něco pohnulo. Ze zeleně listí se vynořila dlouhá šedá postava. Pomalu se blížila k příkopu, až byla dostatečně blízko na to, aby Katie rázem pochopila, co vidí.

Celé její tělo ztuhlo. Vysoký muž ve vlčí masce zvedl hlavu k jejímu oknu. Jednou bledou rukou napodobil ve vzduchu psaní a poté naklonil huňatou hlavu a přejel si pod chlupatým

krkem špičatým prstem. Katie ucítila v hrdle žluč. Vlkův vzkaz byl jasný: piš, nebo zemři.

Otočila se tedy zpátky k psacímu stroji; příběh se jí začal skládat. Zavřela oči a vyslovila přání: chci záchranu, chci spásu. Modlila se, aby to stačilo. Rozhodla se – začala prsty bušit do ztuhlých kláves.

Bude psát, aby si zachránila život. A zároveň odsoudí k smrti neznámou ženu.

2

Oběť

Cindies
K. T. Hexenová

Lady Ashley Agnelliová nahlédla do svého šatníku a přemýšlela, ve kterých ze svých šatů by působila méně bohatě. Byl to docela náročný úkol. Dokonce i její sportovní oblečení mělo odstín holubičí šedi, který naznačoval peníze. Ne, tohle není nic pro ni. Pokud má ten večer v Cindies zapadnout, musí zajít do Primarku.

Po rychlé jízdě s řidičem vstoupila Ashley do obchodu, kterému s oblibou říkali Primani, zatímco sama přišla v oblečení od Armaniho. Nebyla si jistá, kde ve fluoreskujícím paláci polyesteru začít, a tak sledovala tři kamarádky, jak třídí hromadu slip dress šatů, od nichž by případný noční milenec určitě dostal ránu statické elektřiny. Se smíchem si cpaly šaty do nákupních tašek připomínajících pasti na humry. Ashley si přála, aby i ona zažívala se svými kamarádkami takovou lehkost.

Dnes večer se chystala se sestrami Berkeleyovými, stejně krásnými jako uštěpačnými, na večírek ve stylu devadesátek v klubu v Southamptonu. Jeho cílem je „snažit se vypadat jako obyčejní

lidé, navléci si na sebe to nejlevnější a nejhorší oblečení a sbalit v něm toho nejhezčího kluka".

Ashley zdráhavě souhlasila, že půjde, protože Emma Berkeleyová měla narozeniny a vymyslela si, že bude „předstírat, že je chudá, a tančit s nuzáky, a ne s jachtaři". Stejně jako Ashley, ani Emma a její sestra nikdy nepoznaly nutnost shánět peníze na sumy vyměřené plynoměrem ve skrýši za pohovkou nebo si brát půjčku na splátky: Café del Mar znaly jen z reproduktorů v jaguáru, tváře plné dermálních výplní ošetřené krémem La Mer.

K Ashley přistoupila malá žena s dlouhými hnědými vlasy a zobákovitým nosem. Na jmenovce měla napsáno: „Rowan, péče o zákazníky". Vypadala trochu jako Belinda, Ashleyina máma, která se narodila v chudobě, provdala se do bohatství a příliš brzy zemřela. Belinda se sice honosila oblečením bohatých, ale nikdy mezi ně nezapadla.

„Mohu vám pomoci, zlato?" zeptala se Rowan.

„Hledám šaty a boty do klubu," odpověděla Ashley. Píchlo ji u srdce a zesmutněla. Vlastně nikdy nebyla s mámou nakupovat oblečení.

Rowan zatleskala a rozběhla se po obchodě. Když se vrátila, nebylo ji za hordou šatů a bot v náručí skoro vidět. „Pojďte za mnou!"

Ashley si v malé kabince zkoušela každý oděv, soukala se do šatů s ramínky, zapínala a rozepínala knoflíky jeden za druhým. Světla nad hlavou zářila, stejně jako zrcadlo na stěně.

Rowan seděla v tureckém sedu na podlaze u kabinek a cvrlikala jako ptáček zpěváček, kdykoli se Ashley vynořila zpoza závěsu. „Vypadáte nádherně! Ale ještě to není úplně ono. Zkuste ty zlaté!"

A Ashley závěs opět zatáhla a oblékla si svědivé šaty s průsvitnou podšívkou, která se jí lepila na nohy. V zrcadle však

vyhlížela, no, sexy. Látka se třpytila. Nevypadala na 9,99 liber. Snažila se nemyslet na to, kdo a za kolik ji vyrobil.

Pod závěsem se objevil pár zlatých jehlových podpatků. „A teď tohle!" řekla Rowan.

Ashley si boty vyzkoušela. Navzdory výšce a úzkému podpatku byly stejně pohodlné, jako kdyby si nazula domácí chlupaté pantofle Prada.

Když se Ashley vynořila, stydlivě se před Rowan zatočila a zakolísala na podpatcích.

Rowan mrkala a potlačovala slzy. Podala Ashley bižuterní mini korunku a malou zlatou taštičku s popruhem na zápěstí, velkou asi jako iPhone 15. „Perfektní."

„Moc vám děkuju," řekla Ashley, když si oblékla zase svoje šaty a složila zlatý komplet. Stály u vchodu do šatny, obklopené odloženými svršky a věšáky bez kabátů.

„Není zač, zlato. Teď už běžte a hezky si to užijte."

Ashley zaváhala, nevěděla, jestli má dát Rowan spropitné nebo polibek. Pak odešla.

„Ale nezapomeňte být do půlnoci doma," zavolala za ní ještě Rowan.

Ashley se otočila a chtěla se zeptat, co tím myslí, ale Rowan už byla pryč. Na jejím místě zůstala jen hromádka hnědého peří.

Později na tichém podzemním parkovišti si Ashley nesla nákupy do auta a stále přemýšlela o tom, co jí Rowan řekla. Musel to být vtip – proč by to jinak povídala? Kluby se rozjížděly až po půlnoci, odchod před čtvrtou zdaleka neodpovídal módnímu diktátu.

Po šoférovi nebylo ani stopy, a tak Ashley hledala v kabelce vlastní klíčky. Když s pípnutím odemkla auto a jeho světla zablikala, ozvaly se za ní tři kroky. Než se stačila otočit, někdo ji strčil do zad a Ashley vyšla vstříc zem. Byla v šoku a z nosu jí

na beton stékala krev. Pokusila se odplazit do bezpečí, ale na ruce jí duply kožené hnědé polobotky.

Vedle ní si přidřepl muž, který voněl borovicí. „Ne, Popelko, na ples nepůjdeš."

Když ji táhl do vedlejšího auta, Ashley se snažila křičet. Jednou rukou jí sevřel ústa, druhou nahmatal něco, co jí vypadlo z tašky Primark na zem – její novou zlatou lodičku. Zvedl střevíc vysoko a udeřil ji podrážkou o spánek.

A pak všechno zčernalo.

3

Hrdina

Inspektorka Lyla Rondellová byla ve vaně a přemýšlela, zda si má vyholit rozkrok. Ale houby, ani ji nehne. Nikdo ji stejně nahou nevídal, a i kdyby, tak pokud ho odradí zarostlý drn, tak ať jde do prdele. Nebo ať nesouloží. Bude to aspoň varovné znamení, jako když u někoho nenajde na poličkách žádné knihy.

Každopádně, pomyslela si Lyla a vzala si z koupelnového vozíku sklenici červeného, *mám odpočívat*. Po vyřešení toho případu v Redbury ji její šéfka, vrchní inspektorka Rebecca Wintonová, poslala předčasně domů. Před šestou nepřišla Lyla domů už dvacet let.

„Můžu jít taky, šéfová?" zeptal se Jimmy. Jimmy Cornick s velkým srdcem, velkýma očima a velkou hřívou byl Lylin nejlepší konstábl a zároveň nejlepší přítel.

„Podle tvých sociálních sítí, Jimmy, jsi neděli strávil kitesurfingem, zatímco Lyla procházela tisíce účtenek na podlaze své kanceláře, aby vyřešila zločin. Takže sepíšeš všechno, co ses od ní během případu dozvěděl, ať to trvá jakkoli dlouho."

Lylu přepadl pocit viny. Nemohla si pomoct, pořád brala Jimmyho jako dítě, které potřebuje poradit, přestože byl ve

svých čtyřiatřiceti letech jen o pět let mladší než ona. K policii nastoupil teprve před několika lety. Dlouhou dobu pracoval jako osobní trenér a chybějící zkušenosti s vyšetřováním doháněl optimismem, který Lyla u sebe vůbec nepamatovala. „Možná bych tu měla zůstat a trochu mu p–"

Rebecca na ni ukázala a oči jí zajiskřily. „*Ty* se na můj rozkaz zklidníš. Vykoupej se, přečti si knížku, kup si jídlo s sebou, které sníš hezky brzo, abys do sebe zas necpala tunu Rennie… Udělej, cokoli budeš chtít. Nikdy neřekneš práci ne, tak to teď udělám za tebe. A *nezvedej* telefon."

To se ovšem snadněji řekne, než udělá. Lyla by totiž mohla absolvovat aromaterapeutickou masáž u Krétského moře, a stejně by necítila klid. Myšlenky se jí neustále prohánějí jako po dálnici, měnily jízdní pruhy, překračovaly rychlostní limity. Uvolnění znamenalo, že slyšela provoz a cítila výfuky ze všech pruhů:

Devět knih v knihovně je třeba vrátit a dvě prodloužit a asi bych jim měla říct o své diagnóze, protože pak mi možná nebudou účtovat poplatky.

Ta plíseň na spárách mezi dlaždicemi opět zčernala, je třeba ji vybělit.

Přiznej si to, doufáš, že se brzy objeví nějaká mrtvola.

V žaludku mi kručí jako při bouřce. Po tomhle si teda určitě koupím jídlo. Jo, dám si tikku paneer a k tomu peshwari naan.

Ale to znamená, že jsem musela vyhrabat dopis od psychologa a dát ho do šuplíku na drobnosti, a pokud ano, tak do kterého, protože obsah toho šuplíku se dost rozrostl.

A stejně tak můj knír.

Co to ze mě dělá?

A ještě si dám zeleninové jalfrezi.

Kdo se má v těch drobnostech vyznat; a na případ Boba Meakina je třeba se podívat, něco tam není v pořádku, a měla

bych se taky kouknout na reprízu kvízu Bob's Full House *na BBC4.*

Jimmy si dělal legraci, že jsem úplný Poirot.

Vražda mi dává smysl.

Nemám to změnit na chanu daal?

Zajímalo by mě, jestli Robertovi Smithovi říkali spoluhráči, které znal od dětství, Bobe.

Ten drzý zmrd.

Co já vlastně jsem bez vraždy?

A objednává si Allison stále rybí tikku, jednu samosu a česnekovou rýži, pokud je ještě naživu?

NEMYSLI NA ALLISON.

Po těchto myšlenkách jí v uších zvonilo ještě hlasitěji. Uvolnění tedy představovalo jenom mučení.

Její telefon se v pouzdře rozblikal. Byla to Rebecca.

Lyla přejela rukou po ručníku na zadní straně dveří a pak stiskla zelené tlačítko. „Pokud mě kontroluješ, pak mohu samolibě a nepatřičně říct, že ‚odpočívám' ve–"

„A já říkám, proč zvedáš telefon, když jsem ti nakázala, abys ho nebrala, nicméně jsem ráda, že jsi to udělala. Potřebujeme tě."

Lyla se postavila a kolem kolen se jí rozlétly vlny. „Kde?"

„Arboretum Blackwater. Před hodinou viděl pejskař muže, který táhl do lesa ženu. Svědek šel hledat signál, aby nás zavolal, ale když se vrátil, byli pryč."

Lyla čekala na šéfčino pokračování. Bylo v tom asi něco víc, když Rebecca zavolala.

„No a mezi několika věcmi zanechanými na místě činu byla i pohlednice adresovaná inspektorce Lyle Rondellové."

* * *

Arboretum Blackwater u silnice Ornamental Drive bylo jedním z mnoha klenotů New Forestu, které Lyla nikdy nenavštívila, stejně jako opatství Beaulieu nebo svět prasátka Peppy. Žádný nahlášený zločin rovná se žádná návštěva. Přála si, aby se mohla v lese vyřádit stejně jako Chris Packham, kterého jednou v Brockenhurstu potkala v Coopu v uličce s bezlaktózovými produkty. Jenže to poslední, co chtěla, bylo narazit na výletě zrovna na někoho, koho zatkla, nebo si třeba na koláček mazat smetanu ve chvíli, kdy do čajovny vejde advokát ex offo.

Snad by se dal New Forest užít, až se setmí, teprve tehdy se vydat ven. Stát se takovým nočním turistou ve své vlastní zemi. A tohle byla navíc její oblíbená část roku – konec října. Když nastával podzim. Když tma přicházela brzy a zůstávala i při snídani.

Lyla se v takových časech prohrabávala listím, kopala do šišek v purpurové tmě a zažívala vzácný stav klidu. Na cestu jí svítila baterka a ona zvolna procházela mezi vzrostlými sekvojemi, kaštany a duby. Myšlenky se jí nyní ubíraly jen jedním směrem, jen občas se v mozku něco vynořilo. Silné rezavohnědé kmeny střežily cestu, zatímco neviditelné listy si vysoko nahoře šeptaly o svém blížícím se pádu.

Na štěrk vyběhla veverka, zastavila se ve světle baterky a upřeně se na ni zadívala.

„Můžu ti nějak pomoct, kámo?“ zeptala se Lyla. „Protože já spěchám.“

Veverka dvakrát zamrkala a pak vyběhla na strom. Lyla doufala, že to mrkání není hlodavčí volání o pomoc. Posvítila za veverkou baterkou a paprsek se zachytil o cosi kovového. Zablesklo se to. Nejspíš plechovka od piva. V lese se rádi scházeli místní teenageři.

Na nedaleké mýtině našla Jimmyho a Rebeccu. Jimmy měl vlasy všude, zatímco Rebecca je měla jako vždycky bezchybné,

plné a vlnité, a když je Lyla zachytila světlem baterky, zatřpytily se. Žádný forenzní technik: lyndhurstská policejní stanice sice spadá pod New Forest, ale tohle byl malý policejní sbor v rámci Hampshiru a ostrova Wight. Komisař Greenock, přezdívaný „Bručoun" kvůli svému temperamentu a počtu lidí, kteří by ho nejraději přetáhli holí, neměl rád „plýtvání" rozpočtem na policisty na místě činu.

Na pařezu na kraji mýtiny seděl mladý muž a neustále poplácával ovčáckého psa. Pes tloukl ocasem o lesní půdu, jako by komunikoval s něčím hluboko v zemi. Když se Lyla přiblížila, zjistila, že Rebecca a Jimmy stojí uvnitř velkého kruhu hub. Obkružovala je páska, jaká se dává na místa činu, připevněná na štíhlých kovových tyčkách, a stromy za ní tvořily třetí kordon.

„Ještě jednou se omlouvám, že jsem tě zavolala," řekla Rebecca. „Vynahradím ti to. Slibuju."

„Já jsem ale raději tady. Ta relaxace mě stresovala." Lyla stojící v uctivé vzdálenosti pak ukázala na houby. „Jsi statečná, viď?"

„Co tím myslíš?" otázal se Jimmy.

„No, oba stojíte v kouzelném kruhu špiček."

„Myslíš ty houby?" Podíval se dolů. „Jsou jedovaté?"

„Netuším, nejsem mykolog."

„Tak co máš–"

„Tobě nikdy nikdo neřekl, že do kouzelného kruhu se nemá vstupovat?" přerušila ho Lyla.

Jimmy zkřivil tvář do výrazu, který nasadil vždycky, když nevěděl, jestli si Lyla dělá legraci, nebo ne. „Cože?"

„Vejdi do takového kruhu," pravila Lyla, „a víly tě možná odvedou do své říše, odkud se už nikdy nevrátíš. V nejlepším případě zůstaneš v tomto světě, ale ony tě donutí zapojit se do jejich tance. A z toho tě vysvobodí už jenom smrt."

„Vždycky přinášíš pozitivní náladu, inspektorko Rondellová." Rebecca opatrně vystoupila z kruhu.

Jimmy ji následoval a obcházel houby ve svých gumových nazouvácích. „Kdy ses začala zajímat o víly?"

Lyla pokrčila rameny. „Pohádky, které mi babička vyprávěla před spaním, byly o malých lidičkách, o vílách, o Morrigan." To byla pravda, ale Lyla přitom nezmínila hlavní důvod svého zájmu.

Rebecca se mile usmála. „Ty máš v sobě vždycky ještě něco navíc, Lylo."

„Krucinál, šéfová! Nikdy neříkej vílám své křestní jméno, ani moje. Jména mají moc. Jakmile je znají, dostanou tě." Lyla žertovala jen napůl.

„Řekla bych, že policie má větší moc." Rebečin hlas potemněl. „Takže můžeme pokračovat v našem případném zločinu?"

„Tohle je svědek?" Lyla kývla směrem k mladému muži.

„Jo. Jimmy sepsal úvodní výpověď," odpověděla Rebecca.

„Vypadá upřímně," usoudil Jimmy. „Je dost otřesený. Stále si vyčítá, že za nimi neběžel."

„A proč to neudělal?" zeptala se Lyla.

„Pořád říká, že si myslel, že by určitě zareagoval, kdyby se něco takového stalo, ale ztuhl. Vysvětlil jsem mu, že je to běžné. Málokdo může být hrdinou."

„Tuhle loterii boj, útěk, zamrznutí, nebo podlézání vyhraje jenom málokdo," dodala Rebecca se smutkem, za nímž se jasně skrýval příběh.

„Máme nějaký popis útočníka a oběti?"

Jimmy vytáhl zápisník. „Oběť byla blondýna, podprůměrně vysoká, štíhlá. Potácela se, zdálo se, že je sotva při vědomí. Muž měřil přes metr osmdesát, byl ‚silný, ale ne rozložitý', na sobě měl džíny, tmavé boty a šedou mikinu s nasazenou kapucí.

Svědek ho viděl jen zezadu, ale podle toho, jak se pohyboval, nabyl dojmu, že je mladý. Možná třicátník. Dívka byla mladší."

„Kam ji odtáhl?" zeptala se Lyla.

Jimmy ukázal na východ, do lesa. „Mezi tamty dva stromy. Rychle je ztratil z dohledu – už se stmívalo. Podařilo se mu je vyfotit na mobil, ale moc toho tam vidět není. Možná něco vydedukujeme, až budeme mít snímek vylepšený."

Lyla se podívala na Rebeccu. „Zmínila ses o nějaké pohlednici, ne?"

„Byla nalezena uprostřed toho kruhu hub." Rebecca si navlékla rukavice, hodila jeden pár Lyle, pak vyndala a rozepnula sáček s důkazy a podala jí pohled.

Lyla s ním zacházela opatrně. Na přední straně byla ručně kreslená mapa, jaká se dá sehnat v turistických obchodech, plná ilustrací chalup, stromů a známých památek. Nic z toho ve správném měřítku, ledaže by poníci z New Forestu měřili sto metrů.

Na zadní straně se nacházel vzkaz:

Milá Lylo,
vítej zpět! Už je to tak dávno – pětadvacet let, tedy ne že bychom to počítali. Stýskalo se ti po mně? Byla jsi tak mladá. Vsadím se, že jsi naposledy klidně spala tehdy tu noc.

Jsi připravena hrát mou hru, Červená rondellko? Chápeš, co ti ukazuje mapa? Pochybuju. Nemáš dostatečný vhled ani představivost. Dovol mi nabídnout dalších pár vodítek. Plášť je pro tebe, i když ti bude o noci bratří Grimmů stejně zima – budeš se muset napít z termosky v Košíku. A dobrá smrt v příštích dnech tě zahřeje. Budeš se bavit tím, že se

budeš snažit přijít na to, kdo jsem celou dobu byl,
proč to všechno dělám a proč jsem si vybral právě tebe.
Do té doby si na mě dávej v lese pozor.

„Proč se obrací na tebe?“ zeptala se Rebecca.

Lyla neodpověděla, jelikož už jí v krvi proudil adrenalin. Rozběhla se k okraji mýtiny. Její mysl byla teď stejně jasná a soustředěná jako paprsek baterky svítící do tmy.

„Co se děje?“ Rebecca se k ní připojila, Jimmy hned za ní.

„Na té pohlednici je zmínka o plášti a košíku. Budou někde poblíž.“

A Jimmy i Rebecca, aniž by se na cokoli zeptali, se ihned rozdělili a rozběhli se na opačné strany mýtiny, aby s Lylou vytvořili trojúhelník. Zatímco každý z nich svítil do tmy baterkou, pocítila Lyla vděčnost za to, že se dostala právě do tohoto týmu.

„Mám to.“ Jimmymu se chvěl hlas. Když k němu Lyla došla, stále držel baterku ve výšce ramen, rovnoběžně se zemí. Její záře zachytila strom rostoucí v lese asi dvacet metrů od nich. „Na té sekvoji.“

Na větvi visel dlouhý tmavě červený plášť. Pod ním zela otevřená křídla proutěného piknikového koše a uvnitř něj bylo vidět termosku a zlatou kabelku.

Červený plášť. Košík.

Už je to tady.

„Co už je tady?“ Rebecca se na Lylu upřeně dívala.

Musela mluvit nahlas. „Čekala jsem na to, připravovala jsem se na to tolik let.“

„Jsi v pořádku?“ Jimmyho hlas zněl tiše, nejistě.

„Má to něco společného s tím vzkazem, který ti nechal?“ otázala se Rebecca.

Lyla zavřela oči a snažila se nesoustředit na volné stránky vzpomínek, které se jí vznášely v mysli. „Moje nejlepší kamarádka Allison zmizela v tomto měsíci před pětadvaceti lety, když ještě byla teenagerka. Jedinou stopou bylo jablko, které zůstalo na její posteli, napůl červené, napůl zelené, otrávené kyanidem."

„Unesli ji?" zeptal se Jimmy.

„Vždycky jsem si to myslela," odpověděla Lyla. „Proč by jinak nechávali jablko takhle, jako vzkaz nebo výsměch?"

„Počkej, ty mluvíš o *Sněhurce*?" dovtípila se Rebecca.

Jimmy se nechápavě díval z jedné ženy na druhou.

„Sněhurka bylo jméno, které tisk dal teenagerce zmizelé právě odtud na začátku první dekády nového tisíciletí. Jestli si dobře vzpomínám, tak to jablko bylo nakousnuté."

„A nakousnutí se shodovalo s Allisoninými zubními záznamy," dodala Lyla.

„Tehdy to byla velká záhada," pokračovala Rebecca, „zda utekla, byla unesena, nebo ji potkalo něco jiného."

Rebečin tón – profesionální, odtažitý – přiměl Lylu, aby vyjela. „Byla unesena." Zachvátil ji vztek. „Allison by mi to řekla, kdyby se chystala utéct." *Navíc bych šla s ní.* „A teď tu máme další odvlečenou ženu, po níž zůstal červený plášť a košík."

„Ty myslíš, že když Allison byla Sněhurka, tak tohle je Červená karkulka?" Jimmyho oči jako by se ještě zvětšily.

„Nejsem si jistá, jestli je to dostatečné pojítko," řekla Rebecca jemně.

„Na tom vzkazu stojí, že ten plášť je pro mě," pronesla Lyla rozechvělým hlasem.

Rebecca ji uchopila za ruce. „Ty se třeseš."

Lyla se podívala na své ruce. *Třepaly* se jí, opravdu, ale necítila je. Byla vysoko nad scénou, mimo své tělo, poskakovala jako veverka v korunách stromů.

„Jsi v šoku," pokračovala její šéfka. „Nejspíš se ti vybavuje spousta vzpomínek."

Ovčácký pes na okraji mýtiny souhlasně štěknul. Lyla si přála, aby měla nějaký zvláštní profesionální důvod zabořit hlavu do jeho srsti a obejmout jeho tělo. Věci někdy dokážou zlepšit jedině zvířata.

„Odvezeme tebe a svědka na stanici," řekla Rebecca a objala Lylu kolem ramen.

„Ne!" Lyla se jí pokusila vytrhnout. „Musíme prohledat les."

Rebecca otočila Lylu čelem k sobě. „Je mi líto, zlato, ale musíme to udělat správně." Mluvila tiše, nicméně pevně, jako by Lyla byla její dítě. „Nemůžeme se tam vřítit, pošlapat důkazy a zničit je."

Lyla hleděla do tmy a snažila se vidět mezi stromy. Allisonin únosce je v lese; nějak to věděla, cítila to kdesi hluboko uvnitř. Kdyby jen mohla sledovat stopy, které po sobě zanechal. A možná je tam i Allison, jakkoli je to nepravděpodobné.

Avšak Rebecca měla pravdu. Musí se postupovat správně, jinak by to mohlo případ ohrozit, přestože Lyla toužila bezhlavě utíkat do lesa, aby se pokusila najít Vlka. „Dobře, ale má začít pršet – musíme zavolat forenzní. A to hned."

Rebecca pustila Lylu, vytáhla telefon a přejela na Bručounovo číslo. „Zeptám se vrchního. Ale nebude se mu to líbit."

Když šla před nimi po cestě k parkovišti, Jimmy se do Lyly zavěsil. „Jak je?" zeptal se a ujistil se, že jsou mimo doslech třesoucího se svědka a jeho psa.

Lyla chvíli mlčela. „Cítím se podivně klidná, když o tom tak přemýšlím." Ovšem mozky, jako byl ten její, se vlastně na krize připravovaly pořád.

„Proč jsi mi to neřekla dřív?" zeptal se. „Jako o Allison. Znám tě už tři roky a tohle je dost závažné; nemusela jsi to tajit."

„Je to dost závažné, tečka.“ Tak závažné, že to ovládlo celý její život.

Na kraji Lylina zorného pole se najednou něco zalesklo. Byl to stejný kovový lesk, jakého si všimla už předtím. Zastavila se, posvítila baterkou a přistoupila k tomu, aby si to lépe prohlédla. Nebyla to plechovka. U paty dubu ležela bota na vysokém podpatku, stejně zlatá jako kabelka. Na špičce byl vytlačený krvavý otisk palce s natolik zřetelnými spirálami a rýhami, jako kdyby ho pořídili na stanici.

Lyla s tlukoucím srdcem požádala Jimmyho, aby jí hodil detektivní sadu, ale zároveň se k ní nepřibližoval.

„Co je to?“

„Myslím, že hledáme jinou pohádku.“ Snažila se, aby její hlas zněl klidně. „Musíme najít Popelku.“

4

Hrad

Když se nad les snesla noc, cítila se Katie ještě osamělejší. Nepozorovala žádné ptáky ani veverky, jen občas zaslechla houkání sov a vrkání hřivnáčů. Říjnové noci obvykle obnášely sledování krváků, tulení se s kočkami a mlsání popcornu. Brzká tma s sebou totiž nese opravdové osamocení a strach, před kterým nám horory a zločiny umožňují na chvíli uniknout.

A právě tohle Katie potřebovala. Rozptýlení.

Při prohlížení obsahu regálů v její vězeňské cele se jí nečekaně rozbušilo srdce. Bylo tam tolik knih a autorů, které milovala nebo které vždy toužila číst. *Alenka v říši divů*. *Letopisy Narnie.* Trilogie *Jeho temné esence. Kinder- und Hausmärchen* – pohádky bratří Grimmů v němčině. *Krvavá komnata* od Angely Carterové. *Pirát a kráska* a *Ničema*, *Muzeum prazvláštních věcí* a *Vellichor*; *Carnevil* a *Dark Sky Park*. Sarah Watersová a Sarah Pinboroughová. David a Katharine Almondovi. Douglas a Guy Adamsovi. Všechno od Stephena Kinga, Cliva Barkera a Raye Bradburyho. *The Day I Fell Into Fairytale. January a deset tisíc dveří…* Knihy, které přenáší čtenáře do jiných sfér.

Jako dítě se Katie schovávala v příbězích, v papírových doupatech, kde se skrývala před nedostatkem kamarádů, před posměšky, že jí už v deseti letech rostou prsa, před pubertální touhou po lásce. A jako dospělá spisovatelka pak doufala, že poskytuje úkryt ostatním i sobě. Teď, když nemůže utéct z tohoto pokoje, ho může opustit alespoň tak, že se přenese do života jiných postav.

Přítomnost knih jasně naznačovala, že únosce je také čtenář. Se svými posměšky a požadavky v pečlivě vystavěných verších se zjevně považuje za básníka. Možná by mu mohla lichotit, zaujmout jeho ego, předstírat, že ji jeho dílo fascinuje. Mohli by si povídat o literatuře, sblížit se nad Brontëovými; snad by si ho připoutala sdílenou láskou ke slovům, takže by ji nechal jít, nebo by ji alespoň nezabil.

Ale třeba jí neublíží ani tak! Tím únosem jí nijak fyzicky neublížil, takže musel být něžný, a studie už dávno ukázaly, že vášniví čtenáři jsou empatičtější než ti, kteří se přes stránky a kapitoly do jiných životů neponořují.

Ale ne, to je jen zbožné přání. Žena v místnosti naproti už přece je zraněná. A protože pro jejich únosce odmítla psát, vynesl nad ní rozsudek smrti.

Katie věděla, že pokud chce z tohoto domu uniknout, musí uvažovat jasněji. To, že tu ty knihy jsou, ještě nemusí znamenat, že se Vlkovi líbí, nebo že je dokonce četl. Pokud znal její život a dokázal ji unést, jistě taky snadno našel její účet na goodreads, četl její články a rozhovory na blogu, sledoval ji ve vlozích, seděl v první řadě na jejích festivalových vystoupeních.

Vzala do ruky knihu Grahama Joyce *Some Kind of Fairy Tale* a otočila na titulní stranu. Tam bylo jejím vlastním úhledným rukopisem napsáno „Katie, 2016". S tlukoucím srdcem prohledávala ostatní knihy. Většina byla její. *Misery* na sobě měla

otisky prstů od másla, jak nad ní někdo jedl toasty v posteli; na okraji *Parfému* se vyjímal otisk palce smočeného zřejmě v horké čokoládě. Hřbety pomačkané, stránky zažloutlé, všechno její. Dokonce i její maturitní a univerzitní texty, doplněné složitými poznámkami o aliteracích a asonancích, prokrastinaci a personifikacích.

Některé knihy se předtím nacházely v jejím domě, takže je možná únosce vzal těsně před únosem, ale velkou část z nich měla ve svém skladu. Musel ji špehovat a ukrást klíč nebo si udělat duplikát, nebo možná rozbil drahý visací zámek, který si musela opatřit.

Nechal ji zavřenou s jejími vlastními knihami, aby ji utěšil, nebo mučil? Nebo obojí?

Katie se otupěle odpotácela ke stolu a znovu uždibovala jídlo, které tam zůstalo položené spolu s termoskou čaje. Zajíst své pocity bylo za těchto okolností rozumné. Jídlo nejspíš představovalo odměnu za to, že udělala, co jí nakázal. V první kapitole podrobně popsala únos bohaté mladé ženy, což založila na příběhu o Aschenputtel neboli Popelce a také na svých vlastních zážitcích z předešlé noci. Nedokázala snést, že by svou hrdinku zabila, a to ani na papíře, takže z toho udělala napínavý nervák. A jakmile obloha získala ten narůžovělý nádech rána po prohýřené noci, prostrčila stránky skrz kočičí dvířka.

Vyčerpaná, ale v euforii, která vždy přicházela po napsání slov na stránku, usnula na balíku sena a ani se nepřikryla. Probudila se, až když slunce dosáhlo svého podzimního vrcholu. Na stole čekaly croissanty, sýrová roláda, chleba a termoska. Měla takový hlad, že se do toho všeho okamžitě pustila. Drobky padaly na stohy papírů a jí bylo v tu chvíli úplně jedno, jestli je jídlo otrávené nebo ne. Myslela už jen na přítomnost – a na Vlka sledujícího ji při spánku.

Někde v domě se zabouchly dveře. Po schodech stoupaly kroky a ozývaly se zvuky, jako když někdo něco táhne.

„Ne!“ vykřikla vtom neznámá žena. „Zavezte mě domů, nic neřeknu, slibuju!“

Katie ztuhla. Unesl další ženu. *Prosím, ne. Ne Ashley.*

Hluk zesílil a vyvrcholil náhlým úderem v místnosti pod ní. Pak se k ní nahoru vplížil mužský hlas, ale konkrétní slova slyšet nebyla.

Katie se přikrčila k podlaze a zachytila ženinu odpověď. „Nejmenuju se Ashley, ale Grace. Prosím vás, nechte mě jít.“

Jeho hlas zněl hluboce a chladně. „Grace neexistuje. Už ne. Odteď jsi lady Ashley Agnelliová.“

Tohle jméno Katie přece dala své oběti. Kousla se do kloubů ruky, aby nevykřikla.

„Moje rodina vám zaplatí,“ zvolala Grace. „Štědře! A nebudou do toho chtít zapojit policii.“

Když Katie včera po několika hodinách zírání do tmy uprostřed noci konečně něco napsala, připadalo jí lepší nechat unést spíš bohatou ženu než chudší. Avšak na ničem z toho teď nezáleželo.

Napsala, že Ashley, její šifra pro Aschenputtel neboli Popelku, omráčili její vlastní botou, nicméně nevěřila, že se to uskuteční. Nepřemýšlela o tom, co to bude znamenat pro toho, kdo bude vybrán.

Kdyby postavu Ashley hned v první kapitole zabila, byla by Grace už mrtvá?

Vlk dole přešel místnost, potom Katie slyšela, jak otevírá dveře. Bouchl jimi a zamkl je.

„Zavolejte mému strýci,“ vykřikla Grace. „Dá vám, co budete chtít!“ Když se nedočkala odpovědi, zabušila na dveře. „Mám klaustrofobii, prosím, nezamykejte mě tady.“

Pocit viny se na Katie valil jako vlna a stahoval ji pod hladinu. To ona sem Grace přivedla. Byla to její vina, takže nese odpovědnost za to, aby je obě dostala zase ven. Zoufale na tom všem hledala nějaké světlé stránky. Hrdinové přece často uniknou, protože se spojí s někým spřízněným. Snažila se potlačit myšlenku na to, že ve filmech a knihách bývá často jeden z týmu obětován.

Odhrnula koberec a hledala skulinu v podlaze. Většina prken k sobě přiléhala pevně, ale poblíž jejího stolu byl jeden kus dřeva světlejší než ostatní a vedle něj zela pěticentimetrová mezera. Denní světlo ukazovalo kousek místnosti pod ní. „Haló?" zašeptala.

Chvíli panovalo ticho a pak se zespodu ozvalo šoupání. Mezera potemněla. Katie rozeznala nezřetelnou siluetu. „Kdo je tam?" Gracin trhaný hlas byl plný strachu.

„Já, Katie. Taky mě unesl. Jsi v pořádku?" Hloupá otázka.

Gracin hlas se zachvěl potlačovanými slzami. „Bolí mě hlava. Praštil mě. Hodně. A hrozně mě bolí záda – cítím na nich obvaz."

„Mě nejspíš něčím omámil, když mě unášel. Nic si nepamatuju." Katie se snažila mluvit šeptem. Žena na druhé straně podkroví přece řekla, že únosce nesmí vědět, že spolu mluví.

„Já jsem Grace." Nemluvila jako postava, o níž Katie psala. Vrah ji obsadil špatně. Grace mluvila mnohem naivněji, byla o hodně mladší a taky osamělejší. Jako by pořád ještě chodila spát s plyšákem. „Ten chlap…," hlas se jí zlomil. „Ubližuje ti?"

„Od té doby, co mě zajal, tak ne," ujistila ji Katie. „Ani nemluví, jen mi nechává jídlo a pití." O svých spisovatelských zakázkách se nezmiňovala. Zatím ne.

„Jak dlouho jsi tady?"

„Teprve jeden den. Naproti mně je v pokoji zavřená další žena, ale nevím, kdy ji unesl a kdo to vůbec je."

„Jsme tři?“ Grace se znovu rozplakala. „Co chce?“

„Nevím. Je mi to líto.“ Katie se svíralo srdce. Jak teď má Grace říct, že ji požádal, aby ji odepsala ze života?

Na schodech vedoucích do podkroví se ozvaly kroky.

„Už jde. Promluvíme si později.“ Katie zahrnula koberec, aby zakryl desky, vzala do ruky knihu a sedla si na postel ze sena. Chvěla se.

Kroky se zastavily před jejími dveřmi. Položil něco kovového na podlahu a pak se těžké kroky znovu ozvaly na druhé straně chodby, načež se vzdálily. Sešel po schodišti dolů.

Katie počkala několik vteřin a nato si klekla k dvířkům. Před oběma podkrovními místnostmi byly umístěny zlaté tácky. Na každém ležela červená obálka, sendvič a karafa vína s odpovídající skleničkou.

Druhá kočičí dvířka se otevřela a objevila se žena, které přes obličej visely zplihlé vlasy. I na tu dálku bylo zřejmé, že se dlouho nemyla. *Jak dlouho* tu asi je? Katie ji toužila obejmout a říct jí, že to bude v pořádku; a uslyšet na oplátku totéž. Jenže o tom si mohla nechat jen zdát.

„Vím, že máš strach,“ zkusila to jemně. „Já taky, ale musíme si navzájem pomoci dostat se ven.“

Žena odmítavě zavrtěla hlavou, až se jí zatřepaly vlasy. „Já nemůžu.“ Odvrátila se a vystrčila ruku, aby sebrala dopis. „Mrzí mě to.“ Její šepot se rozlehl po chodbě, avšak zavření dvířek ho zcela umlčelo.

Katie se posadila zpátky ke stolu a snažila se překousnout zklamání. Raději se soustředila na obálku v ruce. Držela ji opatrně, tak trochu se bála zjistit, co je uvnitř, ale už teď cítila, že zvědavost vítězí. Na vnější straně okna si mezi mřížemi postavil pavouk síť. Zastavil se a zvedl nohu, jako by chtěl pozdravit svého kolegu tkáče.

Vytáhla krémově žlutý papír a četla:

Líbí se mi tvoje pohádkové hraní,
pojďme ale projednat tvé velké selhání:
Příběh plný vražedy po tobě jsem chtěl,
zatím jsem tu dívku sotva zranit měl.
Varuje tě nyní přísný redaktor:
nejsi její přítel, ale predátor.
Tak seber odvahu, musíš sbohem říct,
chceš-li nadále žít, musí ona zemřít.
Skoncuj se svou novelou a skoncuj i s ní,
naši Popelku nečeká „šťastně" před smrtí.
V kapitole další, to za uši si piš,
nic jiného než smrt pro ni mít nesmíš.

5
Duch

Hodiny ve výslechové místnosti odbíjely desátou, obloha za malým vysokým oknem temněla. Obvykle tu šéfovala Lyla a mezi polstrovaným nábytkem ze sedmdesátých let a flekatými stěnami vlídně vyslýchala své bližní. Teď byla dotazovanou ona. Seděla uvelebená ve velikém křesle s krabicí kapesníků, které čekaly na její slzy.

Jimmy seděl na pohovce naproti a tvářil se ustaraně. „Vrchní inspektorka už za chvilku přijde, potřebuje jen nějaké služ̌bičky z forenzního. Vlastně počkej…“ Opřel se a rukou si zakryl ústa. „Měl jsem ti to vůbec říkat, když jsi svědkyně?“

„Neboj se, já jsem to tušila,“ odpověděla Lyla.

Rebecca prošla dveřmi a posadila se vedle Jimmyho. „Moc se omlouvám, Lylo, musela jsem si něco vyřídit. Takže začneme, ano? Mohla bys nás seznámit s tím, co se stalo před pětadvaceti lety?“ Její hlas byl měkký a plný porozumění.

Lyla vytrhla z polštáře na klíně zašpičatělé pírko. „Nebuď na mě moc hodná. Budu brečet a možná už vůbec nepřestanu.“

Rebecca i Jimmy se napřímili a pokusili se nasadit profesionální výrazy. Rebecca měla větší úspěch. „Tak začněme s fakty,

ne s pocity." Nakoukla do svých poznámek. „V době incidentu ti bylo patnáct, je to tak?"

Lyla sebou trhla. Slovo „incident" Allison zneucťovalo a shazovalo to, co se jí stalo. Jako když řezník hodí do igelitu srdce, které kdysi bilo, a zataví ho. „Oběma nám bylo patnáct." Narodily se s Allison totiž pouhý týden od sebe, takže vždycky pořádaly společné oslavy. Tehdy ani jedna z nich nedostala svolení oslavit patnáctiny doma, a tak šly do nezávislého kina v Brockenhurstu na dvojprogram *Klub rváčů* a *Šestý smysl*.

„Řekni nám o Allison něco víc," vyzvala ji Rebecca.

„Byla to moje nejlepší kamarádka, už od nejútlejšího dětství. Její maminka navštěvovala stejné předporodní kurzy jako moje, chodily jsme do stejných kroužků, školek a škol, až do teenagerského věku." Tato fakta, ačkoli byla pravdivá, ani zdaleka nevystihovala hloubku jejich vztahu. Nejen že spolu dospívaly, ony spolu přímo *rostly*. Byly propojené a propletené – nepotřebovaly spolu vůbec mluvit, hned věděly, co si ta druhá myslí. Stačilo gesto, pohled, úsměv – všemu rozuměly. Jediná chvíle, kdy byly oddělené, nastala, když Allison ve třech letech ležela v nemocnici v Poole s meningitidou, dočasně hluchá a slepá. I tehdy Lyla s jistotou věděla, že si uvnitř vybavuje Allisonino šeptání.

Ani nedokázala říct, kdy se do Allison zamilovala, protože nikdy nezažily jiný stav než zamilování. Tolikrát si spolu na trávníku před Allisoniným domem hrály na domácnost a na svatbu. Předpokládala, že spolu budou celý život. Mohlo se to samozřejmě všechno změnit, až by zestárly; *ona* se mohla změnit. Možná by se nakonec časem rozešly. Jenže Allison zmizela a jejich příběh se zasekl na tom říjnovém dni.

„Jak bys shrnula svůj vztah s Allison?" zeptala se Rebecca, když Lyla už nějakou dobu mlčela.

„Jako nerozlučný.“ Dokud je neodloučili.

Rebecca povzbudivě přikývla, jako by každé její pohnutí hlavy mohlo z Lyly vymámit další slova. „Pověz nám o té noci, kdy zmizela.“

„Přespávaly jsme u Allison.“ Vzpomínky se hrnuly – tenkrát na velké telce v obýváku sledovaly *Carrie*, *Labyrint* a *Withnail a já.* Allison držela Lyle vlasy, když zvracela čokoládu s třešňovým likérem a Cointreau. Odehrály se první polibky, které chutnaly po zubní pastě a zítřcích.

„Byli v domě Allisonini rodiče?“ zeptal se Jimmy.

„Její máma Sue měla každotýdenní noční službu na telefonu u samaritánů v Southamptonu, její táta byl venku, pracoval ve své pracovně na konci zahrady. Přišel až poté, co jsme šly spát, takže po druhé hodině ranní.“

„Ty jsi spala v Allisonině pokoji?“ ptal se dál Jimmy.

„Na spodní posteli. Ráno jsem vylezla po žebříku, abych ji vzbudila, ale nebyla tam. Jen na polštáři leželo napůl červené, napůl zelené jablko. Jedno sousto z té červené strany bylo ukousnuté a to kousnutí se shodovalo s Allisoniným křivým předním zubem.“

A přilétaly další vzpomínky. Běhala tehdy po Allisonině domě, smála se a předpokládala, že se jedná o návrat k jejich dětským hrám na schovávanou a že vše, co musí udělat, aby Allison našla, je podívat se do správné skříně nebo pod správnou postel. Allisonin otec zpanikařil, když zjistil, že jeho dcera zmizela. Sue přispěchala domů a se zkrabacenou tváří stála v Allisonině ložnici, držela její polštář a vdechovala z něj její vůni. Policie pak vysypala Allisoniny šuplíky, takže se její kuličky, figurky, knihy, staré skautské odznaky a další sbírky rozlétly po koberci. Lyla sebrala Allisonin odznak britského znakového jazyka, aby na něj policista nešlápl.

„To muselo být strašně bolestné." Rebecca měla oči zalité slzami. „Nemůžu uvěřit, že jsi to v sobě nosila tak dlouho."

„Byla pro tebe zřejmě jako sestra." Jimmy si sáhl na srdce. Sám často mluvil o svých sourozencích a o tom, jak moc je má rád.

„Víc než to." Lyla slyšela ve vlastním hlase hluboký žal. „Říkávala, že jsme Aristotelovy dvě poloviny jedné duše. Jedna bytost s osmi končetinami, rozdělená na dvě."

„To je na teenagerku dost pokročilé," naznala Rebecca.

„Allison byla mnohem chytřejší než já. Pořád četla. I filozofii." Jedním z důvodů, proč Lyla věděla, že Allison neutekla, bylo to, že na jejím stole zůstaly její milované *Dějiny západní filozofie* od Bertranda Russella. Nyní ležely v Lylině ložnici, uchovávané ve tmě, takže Allisoniny poznámky nikdy nevybledly.

„Co se stalo potom?" otázal se Jimmy. „Nikdy jsem o tom případu neslyšel; stopa vychladla?"

„Tehdy jsem právě nastoupila do metropolitní policie." Rebecca se zahleděla kamsi doleva, zjevně ve vánici vlastních vzpomínek. „Byla jsem zaneprázdněná tím, že jsem se učila, jak být policistkou, ale co si pamatuji, na otráveném jablku se kromě té Allisoniny žádná další DNA nenašla. Proto jsem se vlastně dala k policii." Lyle se chvěly nohy. „Hrály jsme si často i na detektivy a já se jím pak musela stát, abych ji našla." I jí samotné to znělo dětinsky. „Tedy ne že bych udělala nějaký pokrok."

Rebecca si prohlížela složku na klíně, pravděpodobně narychlo vytištěný souhrn Allisonina případu. „Vyšetřování je stále otevřené, ale tým dospěl k závěru, že s největší pravděpodobností utekla, ačkoli se nikdy nenašel důvod, proč by se tak stalo. Noviny i veřejnost tehdy spekulovaly, že už je mrtvá a zabila ji matka nebo otec. Nebo oba."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Červená karkulka musí zemřít**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.